

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge, De Overstrooming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivenkenskerke. — 24. Grapes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 'tZwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 68. Sinter-Klaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paasch klokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed Komt voor den val. — 89. Het spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreeselijke Avond. — 175. De gevluichte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het spook van de Schelde. — 185. Het avontuur in het gebergte. — 186. Jack deCowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremerloos. — 190. De straf van 't Ezelarehof. — 191. De Cowboy van fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Dier. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche furie. — 203. De boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

— 9 PRIJS 60 CENTIEM. 0 —

Druk. V. Decan, Dixmude.

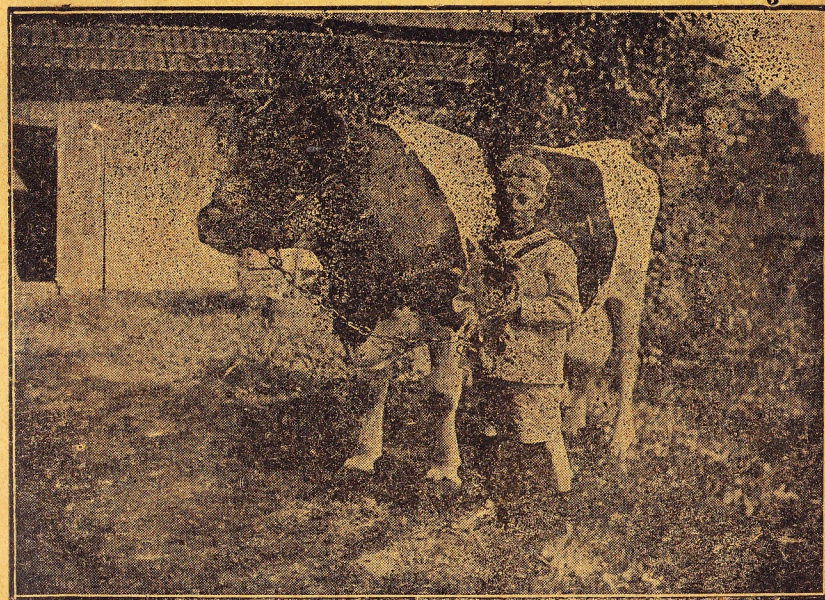
— A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK. —

A. HANS

Nr. 78.

(VIERDE DRUK.)

SAMEN UIT

UITGAVE A. HANS-VANDERMEULEN, CONTICH

SAMEN UIT

(Vierde druk).

I.

Wat had Mevrouw Verhoef het druk! Op de bovenkamer stond een groote langwerpige mand. Willem, die acht jaar oud was, kon er wel in liggen... En als hij recht stond, kwam de rand hem haast tot de schouders. Of het dus een mand was, waarin men veel bergen kon! Moeder had er kleederen ingepakt! En ze zei, dat de mand nog te klein was! En deze was waarlijk boordevol... En toen kwam vader nog met een stapel boeken; Willem met een groot schip, en Marie met een pop en een ledikantje; twee andere zusters brachten ook al boeken, nog kleeren, twee zonneschermen, een naaidoos, een tekenalbum... 't Was voor mevrouw Verhoef om wanhopig te worden...

— Als dat er allemaal nog bij moet, kan de mand onmogelijk dicht, beweerde moeder.

De familie ging voor vijf weken naar Lindegem, in Zuid-Vlaanderen. En Willem wilde daar zijn schip laten varen op de beek, waarvan vader verteld had. En Marie

kon niet uitgaan en de pop eenzaam thuis laten. De andere meisjes waren zulke boekewurmen. Ook teekenden ze gaarne En als ze wandelden, konden ze haar zonnescherm niet missen. En vader had boeken over de dorpen en steden van Zuid-Vlaanderen en die wilde hij juist daar eens lezen, om dan wat hij las van dicht bij te bezien.

De mand werd dus nog meer volgepropt. En vader zette zich daarna op het deksel om dit te sluiten. Maar hoe hij ook drukte, de mand was te vol en het deksel kon niet toe.

— Dan moeten we nog eenige pakken maken, zei moeder.

Mijnheer Verhoef haalde een valies. Dit was dadelijk vol. Marie vond op zolder nog een oude tasch. Die werd eveneens opgepropt.

Maar dan bedacht moeder, dat ze nog een kleed van Marie had vergeten. En eenige regenschermen kon men ook niet missen. 't Zou te Lindegem wel niet alle dagen prachtig weer zijn. Willems Zondagsche schoenen waren blijven staan. Willem zou gaarne een bouwdoos meenemen. Als het regende, moest hij binnenhuis toch ook wat kunnen doen.

En toen het avond was stonden naast de groote mand, het valies en de tasch nog drie flinke pakken. Twee fietsten moesten eveneens mee.

— Ik ben blij, dat we morgen vroeg vertrekken, zei

mevrouw Verhoef. Als we nog tot 's middags thuis bleven kregen we er zeker nog een half dozijn pakken bij! En dan konden we wel een verhuishwagen huren!

Moeder was doodmoe van 't zorgen, het denken, het bedisselen, het wikken en weegen. De kinderen waren blij dat de groote dag naderde. Als ze nu maar vlug insliepen, dan was het ook gauw morgen.

De groote vacantie was begonnen en de familie Verhoef zou vijf weken naar buiten gaan. Vader had voor allen een plaats gehuurd op een boerderij te Lindegem.

De ochtend brak aan. Willem stond al om half vijf vóór het raam om te kijken welk weer het was. De zon scheen reeds! 't Zou dus wel een schoone dag worden. Willem wilde nu de anderen wekken. Vader hoorde lawaai.

— Zult ge eens gauw maken dat ge weer in bed komt! riep hij tot Willem. Het is veel te vroeg. Slaap nog wat, anders zijt ge al moe voor ge in den trein zit!

Slapen? Ja, Willem legde zich wel neer.. Maar slapen, dat was iets anders..... Slaap maar, als ge zoo vol van blijde verwachting zijt!

Wat duurde dat lang, eer de groote klok, beneden in de gang vijf uur sloeg. En dat was nog te vroeg!

— Om zes uur staan we op, had vader den vorigen dag gezegd.

Nog één uur..... Willem lag te zuchten.

Op de nevenkamer werd Marie ook wakker. Ze sprong uit bed en huppelde naar het raam....

— Prachtig weer! riep ze.

De zusters sliepen nog. Marie ging stilletjes naar de waschtafel. Ze nam een spons en maakte die met een tipje nat. Dan naar het bed van haar zusters... Even op de hanna's neus en een paar op Lena's wang...

De meisjes richtten zich verschrikt op.

— Vervelende meid! riep Johaana.

— Akelig schiepsel! schreeuwde Lena.

— We gaan vandaag op reis! zei Marie. het is schoon weer...

O, ja... op reis! En de meisjes waren dadelijk goed geluimd...

— Hoe laat zou 't zijn? vroeg Johanna.

— Vijf uur pas! riep Willem van daar naast. Ik mag er nog niet uit van vader...

Maar och, vader was zeker zelf zeer blij. Want hij kon evenmin nog langer slapen. Hij stond op en liet toe dat ieder nu maar uit bed kwam. Ze zouden te meer tijd hebben om zich klaar te maken.

— Was natuurlijk weer moeder, die het weer 't drukt had. Ze maakte het ontbijt klaar, hielp de kinderen kleden, pakte brood in voor de reis... En och, ja, er is nog

zoo veel te beredderen, waaraan alleen een moeder denkt en waarin vader en de kinderen geen erg hebben.

Vader was onderwijzer. De groote broer van een zijner leerlingen had beloofd met een kruiwagen de groote mand naar het station te brengen.

Die was goed op tijd. 't Zou een zwaar vrachtje zijn... En mijnheer en mevrouw Verhoef en de kinderen, allen waren zwaar beladen.

Maar och, men ging immers voor plezier uit! En dan wegen alle vrachten licht!

De mand werd als reisgoed ingeschreven. Daarnaar moest men dus niet meer kijken.

— We zullen de mand aan de statie van Lindegein wel terug zien. zei mijnheer Verhoef.

Zoo vertrok de familie nu van een gemeente bij Antwerpen naar Zuid-Vlaanderen.

En, in den trein had ieder een goed plaatsje, Willem en Marie bij het raampje aan de eene en Johanna en Lena bij het venstertje aan de andere zijde.

En voort ging het nu, eerst tot aan Boom, waar even gestopt werd. Rut... verder weer. De kinderen zagen de Rupel... en de rookende schoorsteenen van de steenbakkerijen... dan het kanaal van Brussel.

Vader vertelde dat er steenbakkerijen liggen van Rumpst, langs Terhagen, Boom, Niel, tot bij Hemixem aan de Schelde en die nijverheid hier al zeer oud is. De

klei langs de Rupel is bijzonder geschikt voor het bakken van steen. En de Boomsche steen is ver, ook in het buitenland, goed bekend.

De trein reed nu tot aan Puurs, een groote gemeente wel maar rustiger dan Boom. De grijze kerktoren rijst eervwaardig boven de huizen en van ver in het rond is hij zichtbaar.

Hier stapten reizigers over, die naar Waasland moesten over Bornhem en Temsche, met een trein welke van Mechelen kwam.

Tusschen Sint Amands en Baesrode, twee nijverige dorpen, zagen onze reizigers de Schelde, nog een flinken srtoom hier, maar al veel minder breed dan bij Antwerpen. En dan stilstand te Dendermonde.

Deze stad werd in het begin van den oorlog afgebrand door de Duitschers, maar is nu weer schoon herbouwd.

Vervolgens ging het Gentwaarts, voorbij veel dorpjes, als Audegem, Schoonaarde, Wichelen, Schellebelle, de grootere gemeente Wetteren, dan Quatrecht en Melle waar de bloemkweekerijen der Gentsche omgeving reeds beginnen. En telkens moest mijnheer Verhoef vragen beantwoorden. Maar dat waren nuttige vragen, niet van die dwaze als bij nieuwsgierig Aagje van we verteld hebben.

Te Gent moest de familie twee uur wachten.

De pakken werden in een herberg gezet en het gezin

trok de stad in.

— Willen we eens op het belfort gaan? stelde mijnheer Verhoef voor.

De kinderen waren dadelijk bereid... Moeder keek eens naar de spits... Zoo hoog! En ze was gisteren thuis al zoo dikwijls de trappen moten op- en afgaan bij het pakken. Dat zat nog in haar beenen.

Vader raadde moeders gedachten wel.

— Maak u niet bezorgd voor het klimmen vrouw, zei hij. We worden in een lift naar boven gebracht.

— Nu dan vergezel ik u, antwoordde mevrouw Verhoef. Tegen 't klimmen zou ik opzien... maar als 't zoo gemakkelijk gaat blijf ik niet beneden.

Johanna kende van de groote klok uit het Gentsche belfort een rijmpje:

Mijn naam is Roeland,

Als ik klep is 't brand,

Als ik luid, triomf in Vlaanderland.

Roeland was de groote gementeklok van Gent en dikwijls riep ze de burgers ten strijde, als de vrijheid bedreigd werd. En de ambachten en neringen luisterden naar dien wachter in hun halletoren.

Maar Roeland luidde ook wel bij feest. En zoo was het in 1500, toen Karel V in het Prinsenhof werd geboren. Karel was een Vlaming, een Gentenaar. Nu zou men

een eigen heer krijgen, van wien men hopen mocht, dat hij zijn volk eens wat anders zou geven dan belastingen. Een Vlaming als graaf. Die zou toch als een vader zijn... En daarom vierde Gent bij die geboorte luidruchtig feest.

Mijnheer Verhoef vertelde daarvan toen ze allen nog even beneden aan het belfort stonden.

— Karel was geboren en Roeland luidde feest, zei hij.
't Is zooals een dichter zelf zong:

En Roeland zendt zijn zwaar gebrom
Bom, bom, bengele bom,
Vlaanderen om.

De burgers spanden met touwen een brug van den St-Baafstoren daar, hier naar 't belfort, hoog in de lucht en daaraan hingen ze de schilden en vaandels van de Vlaamsche gemeenten... Ze gaven aan het kindje prachtige geschenken: een groot zilveren schip en een prachtigen beker. Bij de geboorte benoemde zijn vader Karel reeds tot hertog van Luxemburg... Op het kanaal van de Lieve hield men een nachtfeest. Verlichte booten voeren er op. En aan dek lieten muzikanten en zangers zich hooren. Men stak een schitterend vuurwerk af van blinkende zonnen, draaiende manen en de draak daar boven op het belfort spuwde sterren. De rijke kooplieden strooiden geld voor het volk... Overal stonden poorten of hingen slingers... zelfs in de boomen had men lichtjes gehangen.

Den volgende dag gaven de tooneelspelers voorstellingen in de open lucht. Op pleinen lagen groote vaten wijn en het volk mocht kosteloos drinken.

Zoo vierde men feest omdat de graaf nu een Gentenaar zou zijn, geen vreemdeling meer, die het volk verdrukte maar een vader voor zijn volk. Helaas, het ging heel anders... Karel V voerde later veel oorlogen en daarvoor had hij groote sommen geld noodig. En al was hij ook koning van Spanje, keizer van Duitschland, heer van veel andere gewesten, het was vooral het rijke Vlaanderen dat de zware belastingen moest opbrengen.

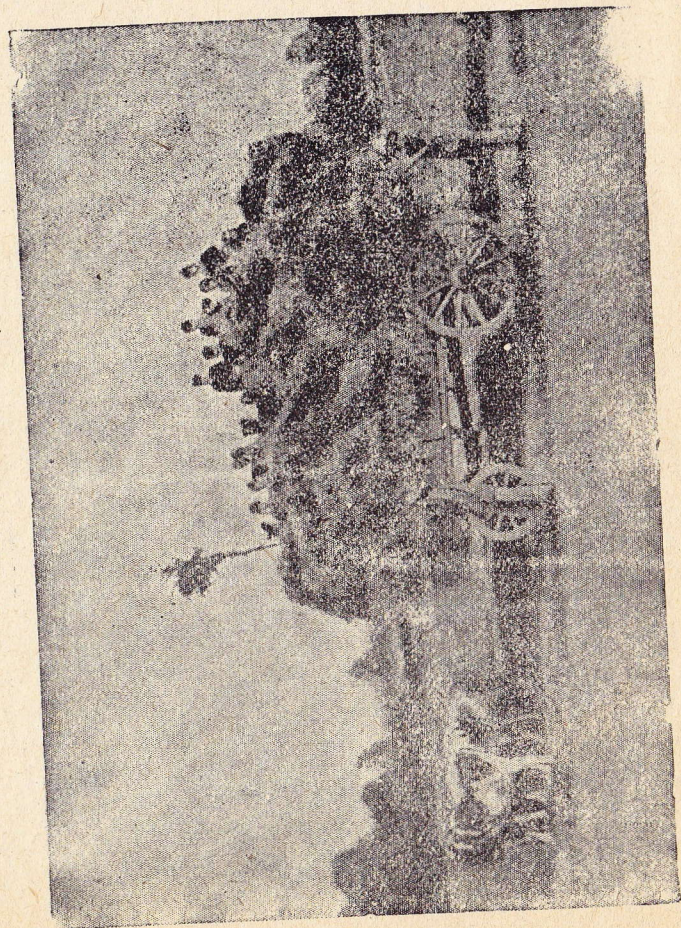
Gent weigerde op het laatst te betalen. En toen kwam Karel de stad straffen. Ge kent die geschiedenis. Veel burgers werden gedood, anderen moesten vergiffenis vragen, blootsvoets en met een strop om den hals. De vrijheden werden ontnomen en Roeland mocht in het belfort niet blijven. Bij de geboorte van Karel waren de Gentenaars te vergeefs blijde geweest.

Zoo vertelde mijnheer Verhoef.

— En nu gaan we op den toren, besloot hij.

Allen begaven zich in de groote hal, waar vader kaartjes nam. Dan een trapje op en ze stonden in een museumkamer waar hun vooral een voorwerp trof, dat met het belfort in verband staat. 't Is een oude groote koffer. Van 1402 tot 1540 werden daarin de keuren der stad bewaard. 't Is deze kist die Karel V uit den toren liet sleuren, om aan Gent zijn beste voorrechten te ontnemen. In

1540 bracht men de koffer naar 't stadhuis met de stukken, welke de vorst aan de gemeente had gelaten.

— Kijk, hier staat de oude draak, sprak mijnheer Verhoef.

Op het belfort van Gent prijkt nog een draak. Daarvan loopen verscheidene verhalen.

— Ge weet, dat Filips van Artevelde door de Gentenaren tot ruwaard werd gekozen, toen graaf Lodewijk van Male de Vlamingen verdrukte. De Gentenaren versloegen onder zijn leiding de benden van den graaf te Beverhout bij Brugge.

— O, dat hebben we gelezen in 't boekje van de Kinderbibliotheek: « De jongen van West-Roozebeke », zei Marie.

— O, dat is waar! Welnu, toen waren de Gentenaren te Brugge meester. En men vertelt dat ze dan dezen draak van het Brugsch belfort haalden. De Bruggelingen, die veel zeelieden onder hun bevolking telden, hadden dien draak uit Constantinopel meegebracht. De Gentenaren voeren den draak als zegeteeken mee. « Maar niet uit Brugge, doch uit Biervliet », beweren anderen. De waarheid is echter, dat de Gentenaren hun draak heel eerlijk hebben gekocht. Dat kan men nog in de vroegere rekeningen zien... Trouwens, de tegenwoordige draak is nieuw. De oude staat nu heelemaal versleten hier in het museum.

En nu weer een trapje op. Zoo bereikte het gezelschap

een tweede museum-zaal. Hier was heel wat te zien. Aan den muur hingen talrijke platen, het belfort op verschillende tijdstippen voorstellend.

— Zooals veel gebouwen heeft het belfort veel van brand geleden, hernam vader. In den ouden tijd brandde het meer dan nu. De meeste huizen waren van hout gebouwd en met riet gedekt. Dus als er een woning in brand geraakte, vloog het vuur snel verder. En dan bezat men geen blusmiddelen zooals nu. Men moest de vlammen uitdooven met leeren emmertjes, welke men vol water schepte. Soms brandde er eene gansche stad af. Welnu het eerste houten belfort werd ook door het vuur vernield. Dan bouwde men dit en dat moest later meermalen hersteld worden.

Een eindje klimmen moest de familie Verhoef toch.

— Waar is nu die lift? vroeg moeder.

— Kijk, daar staat de torenwachter er al naast antwoordde vader.

En ja een jonge vriendelijke man wachtte reeds naast zijn lift. Want in dit belfort maakt men het den bezoeker gemakkelijk. Zoo is de toren ook ruim van elektrische gloeilampjes voorzien. De reizigers stegen nu. Een eigenaardige tocht. In de schemering, zonken voor hen grote, holle kamers, gebinten; dan klokken, alles zoo geheimzinnig. En spoedig waren ze boven, op de vijfde verdieping. Nu nog een eindje trap en ze stonden op den

omgang en genoten het prachtig gezicht op de stad en de omgeving. En ze zagen, hoe Gent de stad der torens en monumenten is, maar ook der fabrieken, en dan der grachten en bruggen, al werden reeds veel vaarten gedempt.

Mijnheer Verhoef wees naar een houtrijke streek. Molens zwierden er lustig hun wicken en talrijke torens verhieven er hun spits.

— Daar ergens ligt Lindegem, waar we straks heen reizen, zei hij. En van ginder kunnen we de torens, ook dit belfort van Gent zien. Dat is, omdat te Lindegem op een heuvel ligt.

Er kwamen wat later nog andere bezoekers op den toren, jonge mannen en meisjes, die van den buiten een plezierreisje naar Gent maakten.

Een van hen droeg een zwart bolhoedje en de anderen maakten daarover grapjes. Zij hadden petten op. En ze vonden het blijkbaar wat verwaand van hun makker, dat hij, zooals ze 't noemden, een heer wilde zijn.

— Nu kan heel Gent het schoone hoedje van Pier zien, zei een der jonge gasten.

En de anderen lachten luid.

— Dat is geestig, merkte Pier zelf op. O, hoe geestig.

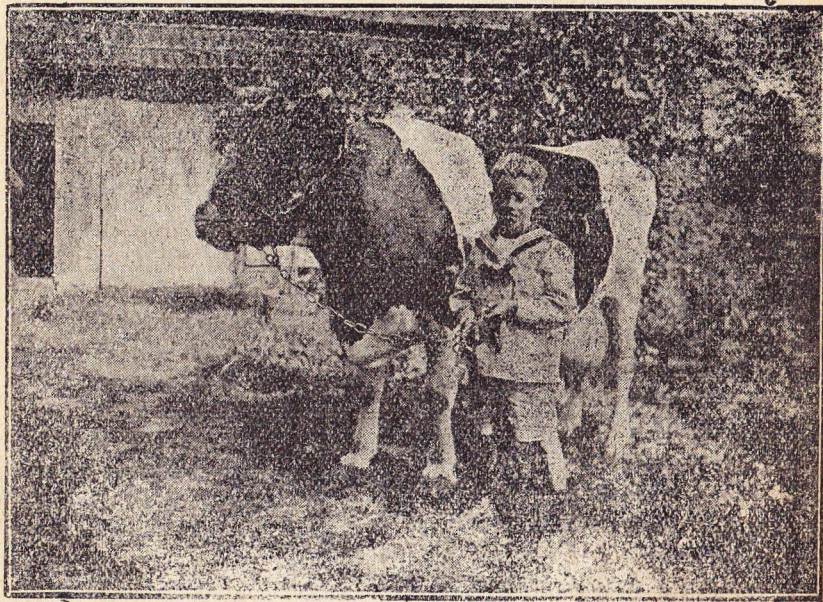
Maar hij trok er zich niet veel van aan. Hij boog zich over den steenen rand, om beter naar beneden te kunnen kijken, want van hier leken de menschen wel poppetjes en de trams luciferdoosjes.

De spotvogel, die Pier uitgelachen had, duwde eens te

gen hetbolhoedje. En, o wee, dit schoof van het hoofd en **tuimelde naar beneden. Luid gelach klonk.** Pier deed nog een beweging om zijn hoofddeksel te grijpen maar het was vlugger dan hij. Het wentelde eenige malen en kwam dan op de straat, tusschen de menschen te recht.

De familie Verhoef keek aandachtig wat er nu gebeurde.

De lieden daar beneden waren zeer verbaasd en vroegen zich zeker af, of het nu hoeden ging regenen. In een oogenblik staken er wel vijftig hun neus in de lucht. Ie-

der staarde naar boven... Ze zagen de torenbeklimmers en begrepen wat er gebeurd was... Dan klonk gelach.

Maar een straatjongen, die zeker veel van voetballen hield, schopte tegen Piers bolhoedje, dat nu omhoog schoot, wel niet zoo ver natuurlijk, dat Pier het kon opvangen. Het bleef veel dicht bij den grond, doch kwam terecht in het gezicht van een stoeren werkmán. Deze werd nu zeer boos. Hij smeet het hoofddeksel tegen de keien en wilde den straatjongen bij de lurven pakken. De knaap stormde weg...

Daar stond een student. Hij raapte den hoed op en stak hem op zijn stok in de hoogte...

— Hier hebt ge uw hondenkotje terug!... schreeuwde hij naar boven en hij deed of hij Pier zijn eigendom wilde weer geven.

Dan duwde hij een anderen knaap den hoed op het hoofd. Hij zakte den kleinen tot over de ooren... De jongen was met het geschenk niet gediend en smeet het weg. En Piers hoofddeksel kwam onder de wielen van een rijtuig terecht.

Dadelijk waren er weer liefhebbers om er zich verder mee bezig te houden. Maar een politieagent dulde niet, dat de hoed nog langer de orde van de straat zou verstoren. En dat was toch het geval. De menschen hoopten zich op. Zeker vroegen de nieuw aangekomenen of er een ongeluk was gebeurd. De trams moesten stoppen. De bestuurders belden ongeduldig. Auro's trompten oorverdovend. En men zag zelfs nieuwsgierigen op een drafje

komen aanloopen. Dat werd een heele samenschooling.

De politieagent nam dus het ordeverstoring ding op, den bevuilden, platgereden hoed van Pier en bracht hem in de zaal van het belfort.

Pier had zich teruggetrokken toen de menschen op straat lachten. Hij werd rood van woede en gaf den spotvogel een klap in 't gezicht.

— Jamaar, jamaar.. ik laat mij niet slaan! riep de kameraad die daar nu als vijand de vuisten balde.

De twee kerels wilden elkaar vastgrijpen. Mijnheer Verhoef scheidde hen en zei:

— Wees nu wijzer! Ge gaat toch niet op den toren vechten, zeker! 't Is maar een hoed die naar beneden getuimeld is... 't Ware erger, moest er een van u over de borstwering vallen.

— Waarom smeedt hij mijn hoed weg? vroeg Pier.

— Was dat zoo gemeend? Ik had hem alleen maar eens willen afpakken om u te doen verschieten, verontschuldigde zich de ander.

— Ik kom toch aan uw klak ook niet!

De meisjes waren zeer angstig geworden.

— In elk geval kunt ge hier niet vechten sprak mijnheer Verhoef. En het zou ook dwaas zijn het beneden te doen. Komt liever overeen. Uw maat kan de schade vergoeden, vervolgde hij tot Pier.

— Van eigen zal ik dat doen! sprak dadelijk de be-

werker van het ongeluk.

— De hoed zal niet veel meer waard zijn, bromde Pier. Niet meer dan om hem op den kop van een vogelverschrikker te zetten!

— 'k Ga een nieuwen koopen, beloofde de ander. Er zal hier wel een winkel dicht bij den toren zijn... Vooruit... 't is weer vriendschap, hé?

En de jonkman stak de hand uit. Pier drukte die... De twist was geëindigd.

Op straat stonden nog veel menschen naar het belfort te kijken en te wijzen. Maar de agent deed hen doorloopen.

Het gezelschap van Pier had thans geen lust meer om nog het panorama der stad te bewonderen. Het verdween in den toren....

— Dwaze lieden, zei mijnheer Verhoef. Ze zouden waarlijk gaan vechten boven op een toren en geen gevaar zien. Dat komt nu van dat stomme spotten.. Iemand uitlachen omdat hij zich wat anders kleedt dan een ander.... Die Pier droeg nu een hoedje..... Neen, dat mocht niet. Hij moest volgens zijn vrienden een klak opzetten a's grootvader en overgrootvader. 't Moeten wel achterlijke gasten zijn, die vrienden. 't Is goed afgeloopen, maar zulke kleingeestige dingen leiden soms tot bloedige vechtpartijen, waarbij het mes te pas komt. 'k Wed, dat die kameraden zooveel praats niet hebben als ze eens

een brief moeten schrijven of lezen. Er zal aan hun onderwijs veel te kort gekomen zijn..... Maar kom, wij laten ons genoeg niet bederven

Vader wees nu eenige gebouwen van Gent aan, de Sint-Baafs- en Sint Nikolaaskerk, het Gravensteen, Gerard Duivelsteen, St-Jacobskerk, het Zuid- en het Sint-Pietersstation; dan toonde hij de Vrijdagmarkt, waar de oude Gentenaren uit de geschiedenis hun volksvergaderingen hielden, en nu het standbeeld van Jacob van Artevelde staat.

Daar ging men den beiaard eens bezien. Eerst stond men bij vier zware klokken. "Roeland" hangt in 't midden en weegt 6.050 kgr., maar het is niet meer de oude klok. En de nieuwe Roeland is nu ook stom, want in 1914 barste ze bij het luiden.

De Duitschers hebben haar toch eens willen gebruiken om hier in de stede, die ze onderdrukten, een overwinning te vieren, maar bij het valsch geluid, dat uit 't belfort kreesch, legden ze haar gauw stil.

De torenwachter, die het belfort door en door kent, liet de familie dan in de lift zakken naar de beiaardkamer.

Ze zonken voorbij een verdieping waar 't uurwerk staat. Dan zagen ze het klokkenspel. De Gentsche beiaard telt 52 klokken. Ze zijn welluidend van klank.

Doch de Verhoefs mochten hier niet te lang blijven.

Ze stopten te Gent maar een poosje. Ze moesten nog verder. Ze daalden dus den toren af. Buiten ontmoetten ze Pier en zijn gezelschap weer. De oude hoed was in den vuilnisbak van het belfort geworpen. En Pier droeg nu een spliksplinter nieuwen.

Het zoogenaamde grapje had den vriend dus duur gekost.

II.

De familie Verhoef stapte een paar uur later te Lindegem uit den trein. Daar stond een kar met een ezel. Vader keek eerst van den trein naar het reisgoed. En ja, hoor, de groote mand was veilig aangekomen samen met de eigenaars. Twee mannen van het station droegen hem naar de kar. De boer, waar de familie ging logeeren, had den voerman gestuurd.

Het reisgoed werd opgeladen. En dan kozen de passagiers een plaats, Marie en Willem konden op de mand zitten, moeder en de meisjes op een bank.

— Ik wandel naast den voerman, zei vader, anders wordt het voor 't dier te zwaar.

En nu zou het laatste deel der reis beginnen van het station naar de hoeve. Dat was wel drie kwartier te voet en de ezel zou het zeker niet in minder tijd doen. Hij bleek heelemaal geen zin te hebben in den tocht.

— Ju.... riep de voerman.

Maar grauwtje deed net of hij het niet hoorde, al waren zijn ooren lang genoeg om den baas te verstaan.

— Ju, ju! herhaalde de voerman.

Grauwte roerde zich niet. De meester hief een stok op.

— Niet slaan, niet slaan! riepen de kinderen...

— Och, 't zou niet helpen ook, bromde de baas. We moeten maar eens duwen, mijnheer. Mijn ezel heeft van die rare streken. Kunnen we hem in gang krijgen, dan loopt hij wel voort.

De voerman gaf de leidsels aan Lena.

— Houd ze eens even vast, vroeg hij. Kom mijnheer, we zullen aan 't achterberd stooten, vervolgde hij tot vader Verhoef.

En dat deden ze uit alle macht, maar het hielp niets. De ezel was al heel koppig, want hij duwde tegen.

De voerman werd nu erg boos.

— Verdient zoo'n luiaard nu geen slagen? vroeg hij.

— Niet slaan, niet slaan! riepen de kinderen weer.

— Maar zoo komen we niet op Lindegem, hernam de baas.

— Hoe heet de ezel? vroeg Marie.

— Miel.

— Toe, Mielte, rijd nu braaf voort, zei Marie.

Maar de ezel gaf om die vriendelijke woorden ook al niets.

— Hij heeft ons liever niet te Lindegem, geloof ik, sprak moeder.

— Hij houdt niet van vacantiegasten! riep Leena.

— Misschien heeft hij onze groote mand wel gezien! meende Willem. En die zal hem te zwaar zijn

— Kom, laat ons nog eens duwen! stelde vader voor.

Hij en de voerman deden hun best, doch de ezel hield de kar tegen. En hij keek eens om, alsof hij zeggen wilde:

— Ja, probeer eens, of ge mij ook vooruit kunt stooten.

— Mie, ge zijt erg stout! berispte Marie.

— I-a! antwoordde.

De kinderen moesten er om lachen.

Ru-tu-tut! klonk het eensklaps.

— Een auto! riep mevrouw Verhoef verschrikt. En de ezel zal niet uit den weg willen gaan.

— O, er is voor dat ding plaats genoeg naast de kar, beweerde de voerman, die blijkbaar een hekel had aan alle automobielen.

Ru-tu-tut! zoo toeterde de bestuurder weer.

Hij vond de plaats naast het voertuig maar smal. Toch tufte hij langzaam voort en schreeuwde in 't voorbij rijden:

— Zeg eens, is de straat voor u alleen?

— Kunt gij mijn ezel vooruit krijgen? tierde de voerman nijdig terug.

En ja, dat kon de auto toch. Deze maakte veel lawaai om weer in snelle vaart te geraken. Miel verschrok er zoo erg van dat hij al zijn koppigheid vergat en het eens-

klaps op een loopen zette, als wilde hij de auto inhalen.

Hij rukte Lena de leidsels uit de hand. Marie en WWillem rolden van de mand tegen 't achterberd; moeder slaakte een gil. En vader en de voerman stonden daar op de straat verbaasd te kijken.

Maar heel het spelletje werd nu gevaarlijk. De ezel kon wel eens in de gracht loopen. En de kar slingerde en botste vreeselijk op de ruwe keien.

De voerman rende den ezel achterna en vader deed zijn best om hem bij te houden.

— Ho, ho, Miel! Ho, ho! schreeuwde Johanna.

Maar Miel was weer koppig. Hij luisterde niet en rende maar door.

Mevrouw Verhoef stond grooten angst uit.

— Help ons! riep ze tot een boer die daar aan kwam gestapt. En deze greep Miel bij den teugel en bracht hem tot staan.

— Gelukkig! zei moeder met een zucht van verlichting.

Willem en Marie waren al recht gekrabbeld. De voerman en vader haalden het gespan in.

— Deugniet, schold de baas en hij gaf Miel nu toch een por in de zijde.

— Hij is zeker geschrokken van dien automobiel?

— Ja, maar vandaag heefu hij allerlei rare streken! bromde de voerman. Bedankt voor uw hulp!

— Ja, van harte bedankt, sprak ook mevrouw Verhoef. Ik vreesde waarlijk dat we een ongeluk zouden krijgen.

— O, neen, troostte de voerman. Miel is eens een half uur ver alleen naar huis geloopen. Ik was op een boerderij. En de ezel ging er van door. Maar hij ontweek netjes alle karren en draaide flink om de hoeken en bochten.

— Dan is hij toch zoo dom niet, merkte Johanna op.

— Dom, juffer, o neen, maar koppig.

— Nu, daarvoor is hij een ezel, sprak vader. Menschen zijn het ook wel eens en die moesten meer verstand hebben dan een ezel.

Maar zou Miel nu gehoorzaam zijn? Dat was de groote vraag. Mevrouw Verhoef wilde liever met de kinderen wandelen, doch de voerman stelde haar gerust. Miel zou hem niet meer vast hebben.

En gelukkig, de ezel toonde thans betere manieren. Heel gewillig en deftig bracht hij de familie voor de hoeve.

Ernest en Bello, de boer en de boerin, kwamen de vacantiëgasten aan het hek verwelkomen. En natuurlijk moesten ze dadelijk het heele verhaal hooren.

Maar de kinderen streelden vriendelijk den ezel en vergaven hem alles. Toen de mand met de ander bagage afgeladen was, betaalde vader den voerman.

III.

Johanna, Lena, Marie, en Willem gingen eens dadelijk de boerderij bezien. Ernest, de baas, vergezelde hen naar den boomgaard. Hij wees een dicht beladen pruimenboom aan en zei op hartelijken toon.

— Deze is voor u! De boom moet ge natuurlijk laten staan, maar de pruimen moogt ge allemaal opeten.

Vader hoorde dit door het open raam en vermaande dadelijk:

— Maar stilletjes hoor, elken dag een rantsoen!

Zoo'n vacantie op een hoeve is plezierig. Meerijden op de wagens om het graan. Wandelen met vader en moeder naar de heuvels, van waar men waarlijk de Gentsche torens kon zien... 't Schip laten varen in de beek en voetjes wasschen in het frissche water. Dan weer klom het gezelschap op den molen.

De familie deed een uitstapje naar den Ouden berg bij Geeraardsbergen en ook naar het dichte woud van Vloesbergen. Hier konden de kinderen van die groote, donkere aardbezieën plukken.

Vader las zoo 's morgens en 's avonds in zijn boeken en vertelde allerlei merkwaardigheden van de steden en dorpen, welke het gezin bezocht.

Ja, plezeir genoeg en het nuttige bij het aangename.

Maar Willem betoonde de meeste belangstelling voor de koe van Ernest en Bella. Het was dan ook een prachtig dier, het schoonste van het dorp. En Willem wist precies te vertellen hoeveel melk ze per dag gaf en ook hoeveel boter Bella uit die melk karnde.

's Ochtends ging hij trouw Doka goeden morgen zeggen. Doka, zoo heette de koe. 's Avonds wenschte hij ze wel ter ruste...

Hij werd er zoo vertrouwd mee dat hij alleen de koe naar de wei bracht en ze ook terug haalde. Zoo'n kleine man bij zulk een groot dier! Moeder was er eerst wel wat bezorgd om... Maar och, ze zag, dat Doka heel braaf met den jongen baas mee stapte.

Maar op zekeren morgen wilde Doka niet eten. Ze lag treurig op het stroo. Ernest kwam met bezorgd gelaat in huis. Het was zeer vroeg. De familie Verhoef lag nog te bed.

— Doka is ziek, zei de baas.

Willem, die daar boven in zijn bed toch al wakker was, hoorde dit... Er waren reten in de zoldering

Wip, hij sprong uit zijn bed. Hij had geen tijd om zich te kleeden. In een oogenblik stond hij bij Ernest en Bel-

la.

— Is Doka ziek? vroeg hij.

— Ja, ze weigert haar voedsel en dat is een slecht teeken antwoordde Ernest.

— Wat mankeert ze dan?

— Ik weet het niet....

— Is er geen dokter voor de koeien? vroeg Willem.

Ja, de veearts. Ik zal hem halen...

Willem wilde al dadelijk naar den stal gaan maar Bella zei, dat hij zich eerst moest kleeden. 't Duurde toch niet lang of hij was bij Doka. Deze keek hem zelfs niet aan. Anders kon ze dat zoo vriendelijk doen.

Ja, Doka moest wel ziek zijn, om zich niets van haar goeden vriend aan te trekken.

Willem vertelde het treurig nieuws aan vader en moeder.

— Doka zal wel weer gauw beter zijn, troostte mijnheer Verhoef.

— Laat ons het hopen, zei moeder. Ja, Willem, ge hebt ook wel eens erg ziek in uw bedje gelegen. Maar dan werd ge toch weer gezond.

In den voormiddag stapte de knaap met Ernest mee om den veearts. Deze kwam en onderzocht Doka.

— 't Is iets in de ingewanden, zei hij; en de koe moest met zorg behandeld worden.

Ze kreeg medecijn... En ze mocht niet naar de weide. De veearts keek bezorgd. Hij zou den volgende dag terugkeeren.

Ernest en Bella waren zeer ongerust. En de familie Verhoef voelde met hen mee. Een koe verliezen, dat is een zware slag. En zoo'n prachtbeest dan.!

Willem speelde dien dag niet. Dikwijls loerde hij in den stal en 's avonds bad hij in zijn bedje voor Doka, dat ze toch maar mocht worden.

De veearts keerde den volgende dag terug. Willem stond al wel een uur op den uitkijk naar hem. Hij begreep niet, dat die mijnheer niet veel vlugger opdaagde. Maar de veearts had meer hoeven te bezoeken.

Willem stapte mee naar den stal. En hij had zoo veel verdriet als Ernest en Bella, toen de veearts Doka nog zieker vond dan gisteren.

— Zal ze sterven? vroeg de jongen zacht.

— Och, dat zeg ik niet, antwoordde de veearts. We zullen 't beste hopen.

't Was nu treurig op de hoeve... 't Regende trouwens. De boeken en de verfdoo's kwamen nu goed te pas.

Doka bleef nog drie dagen ziek. Den vierden dag begon ze te eten. Dat was een gelukkig teeken.

— Ze is er door! zei de veearts toen hij kwam. Doka wordt beter!

Willem sprong wel drie voet hoog, toen hij dit hoorde. Dadelijk liep hij het aan zijn ouders vertellen. Ook deze en de andere kinderen waren zeer blijde.

En ja, een paar dagen later, mocht Willem de koe weer naar de weide brengen. De zon scheen weder. En die tocht was als een feest voor den knaap. En voor Ernest en Bella niet minder. Ja, de heele familie ging mee!

En mijnheer Verhoef had nog een verrassing voor Willem. Op een andere boerderij, logeerde een heer uit Gent. Die had een fototoestel. Hij trok het portret van Willem met Doka. Ge kunt het in dit boekje zien.

Nu was het weer plezierig op de hoeve.

Maar de tijd vloog om. En veel te gauw kwam de dag van het vertrek.

Willem vergat niet vriendelijk afscheid te nemen van Doka.

Miel bracht de vacatiegasten weg. Hij gedroeg zich nu zeer behoorlijk. Men was samen uit geweest en had zich goed vermaakt.

Maar samen thuis is ook plezierig.

En dat de familie Verhoef nog dikwijls sprak over het belfort van Gent, den hoed van Pier, over Doka en Lindagem, over hun gastheer en gastvrouw, kunt ge wel denken.